

Sygn. akt I C 149/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 12 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy, Wydział I Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Wojciech Wysoczyński

Protokolant: st. sek. sąd. Katarzyna Retkowska

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2017 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł.

przeciwko M. W., J. W. (1) i P. W.

o zapłatę

w skutek zarzutów pozwanych od nakazu zapłaty z dnia 2 grudnia 2016 roku

1. utrzymuje w całości w mocy nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy w Łęczycy w dniu 2 grudnia 2016 roku w sprawie o sygnaturze akt I Nc 1441/16;
2. zasądza od pozwanych M. W., J. W. (1) i P. W. solidarnie na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. kwotę 1.200 zł. (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt I C 149/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 24 października 2016 roku, powód (...) S.A. z siedzibą w Ł., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika – radcę prawnego, wystąpił z powództwem przeciwko M. W., J. W. (1) i P. W. o solidarną zapłatę kwoty 33.463.54 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu (pозew z uzasadnieniem k. 2-3).

Sąd Rejonowy w Łęczycy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty k. 25).

Pozwani M. W., J. W. (1) i P. W. - reprezentowani przez zawodowego pełnomocnika – adwokata wnieśli zarzuty od wydanego nakazu zapłaty i w złożonych zarzutach wnosili o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu.

Pozwani podnieśli zarzut uzupełnienia przez powoda weksla po upływie terminu przedawnienia ze stosunku podstawowego (umowy sprzedaży) co skutkowało wygaśnięciem upoważnienia do uzupełnienia weksla. Dodatkowo pozwani oparli zarzuty na twierdzeniu, że nie posiadają zobowiązań w stosunku do powoda (zarzuty k. 32-38).

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2017 roku, Sąd Rejonowy w Łęczycy oddalił wniosek pełnomocnika pozwanych o przekazanie sprawy według właściwości miejscowej (postanowienie k. 56).

Pełnomocnik pozwanych nie zgłosił zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. co do oddalenia przedmiotowego wniosku (bezsporne).

Celem zabezpieczenia roszczeń powoda za sprzedany towar pozwane J. W. (1) i M. W. wystawili weksel in blanco (bezsporne, kserokopia weksla k. 15).

Pozwany P. W. zapłatę weksla przez wystawców zabezpieczył poręczeniem wekslowym (bezsporne, kserokopia weksla k. 15v).

Wraz z wekslem pozwani podpisali deklarację wekslową w której złożyli do dyspozycji powoda weksel własny in blanco celem zabezpieczenia spłaty wszelkich zobowiązań zaciągniętych wobec powoda.

Pozwani upoważnili powoda o uzupełnienia załączonego weksla na sumę i walutę odpowiadającą kwocie i walucie całości należności przysługującej (...) S.A. wraz z odsetkami oraz związanymi kosztami sądowymi, poniesionymi przez (...) S.A., w przypadku gdy Wystawca nie wykona jakiegokolwiek ze zobowiązań wobec (...) SA.

W deklaracji wskazano, że pozwany może opatrzyć weksel klauzulą „bez protestu” według swego uznania określić termin i miejsce płatności weksla.

Powód zobowiązał się, że zawiadomi wystawcę o uzupełnieniu weksla listem poleconym, wysłanym najpóźniej na 7 dni przed terminem płatności weksla na adres Wystawcy (...).

Poręczyciel zapoznał się z deklaracją wekslową (deklaracja k. 16).

W dniu 7 października 2016 roku, powód wypełnił weksel na sumę 34.463,54 zł wystawiony przez J. W. (1) i M. W., ze zobowiązaniem zapłaty wyżej wskazanej sumy w dniu 17 października 2016 roku (weksel k. 15).

Wypełnienie weksla zostało poprzedzone wezwaniem pozwanych do wykupu weksla.

(bezsporne, dokumenty - wezwania do wykupu weksla z potwierdzeniami nadania k. 4-8).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niebudzących wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Podstawą ustaleń Sądu był również dokument o uznaniu długu podpisany przez pozwane datowany na dzień 1 marca 2016 roku z powodów podanych w dalszej części uzasadnienia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne, a tym samym nakaz zapłaty został wydany prawidłowo i dlatego należało go utrzymać w całości mocy na podstawie art. 485 § 2 k.p.c.

w zw. z art. 496 k.p.c. w zw. z art. 103 i 104 i 9 i 32, 33 i 38 i 48 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku prawo wekslowe (Dz. U. z 1936 roku, nr 37, poz. 282), jak w sentencji wyroku.

Powód swoje żądanie opierał na wekslu własnym wystawionym przez pozwanych. Stosownie do treści art. 9 prawa wekslowego, wystawca weksla odpowiada za zapłatę sumy wskazanej w wekslu.

Jeżeli w wekslu wskazano, że będzie on płatny w określonym dniu, a tak było w przedmiotowym przypadku, to suma wskazana w wekslu powinna zostać zapłacona w tym dniu stosownie do treści art. 33 prawa wekslowego. Powód będący posiadaczem weksla zadośćuczynił swojemu obowiązkowi wynikającemu z art. 38 prawa wekslowego, albowiem przedstawił weksel wystawcom do zapłaty. Skoro wezwania pozostały bez wykonania, przeto powód mógł żądać zadośćuczynienia swojemu prawu na drodze postępowania przed sądem zgodnie z art. 48 w zw. z art. 9 prawa wekslowego.

Odnosząc się do zarzutów pozwanych podniesionych w zarzutach do nakazu zapłaty podnieść należy co następuje;

Wbrew stanowisku strony pozwanej weksel stanowiący podstawę faktyczną żądania nie został uzupełniony przez powoda po upływie terminu przedawnienia ze stosunku podstawowego (umowy sprzedaży).

Zarówno powód jaki i pozwane J. W. (1) i M. W. są przedsiębiorcami. Pozwane prowadzą działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w Ł. w ramach spółki cywilnej.

Zgodnie z treścią art. 118 k.c. termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi 3 lata.

Podstawą roszczeń jest zadłużenie pozwanych wynikający z faktur VAT wystawionych w okresie od dnia 23 stycznia 2014 roku do dnia 12 marca 2016. Skoro powód wytoczył powództwo w dniu 24 października 2016 roku do przedawnienia roszczeń powoda z pewnością nie doszło.

Nawet jeżeli uznać, że w przedmiotowym przypadku znajduje zastosowanie art. 554 k.c., zauważyć należy, że pozwane J. W. (1) i M. W. w pisemnym oświadczeniu uznały swój dług wobec (...) S.A. z siedzibą w Ł. w kwocie 35.359,58 złotych wynikający z faktur VAT wystawionych w okresie od dnia 23 stycznia 2014 roku do dnia 12 marca 2016 roku.

Czynność ta zgodnie z art. 123 § 1 pkt. 2 k.c. przerwała bieg przedawnienia.

Wbrew obowiązkom wynikającym z treści art. 253 k.p.c. strona pozwana nie zaprzeczyła skutecznie prawdziwości dokumentu prywatnego podpisanego przez pozwane. Pamiętać należy, że na stronie, która dokument prywatny podpisała, spoczywa - stosownie do art. 253 k.p.c. - obowiązek obalenia domniemania, że zawarte w tym dokumencie oświadczenie od niej nie pochodzi (wyrok SN z dnia 13 stycznia 2000 r., II CKN 668/98, LEX nr 51054).

Strona pozwana wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. nie wykazała w żaden sposób, aby ten dokument był podrobiony lub przerobiony jak sugeruje w złożonych pismach procesowych.

Podkreślić należy, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.) / por. wyrok SN z dnia 22 listopada 2001 r. sygn. akt I PKN 660/00 Wokanda 2002/7-8/44/. Pozwani nie sprostali powyższym obowiązkom.

Wprawdzie istnieją wątpliwości co do daty wystawienia dokumentu, jednak okoliczność ta nie skutkuje nieważnością całej czynności prawnej, a zwłaszcza treści oświadczenia w dokumencie dotyczącego uznania długu. Sama treść oświadczenia co do kwoty i wymagalności roszczenia nie może budzić wątpliwości.

Warto podkreślić, że strona pozwana nie kwestionowała prawdziwości podpisów pozwanych złożonych pod oświadczeniem.

Wbrew stanowisku strony pozwanej również dowody w postaci kserokopii dowodów wpłaty KP nie stanowią wystarczającego dowodu, że pozwani spełnili wobec powoda świadczenia zabezpieczonego wekslem.

Zauważyć należy, że tylko nieliczne z owych dowodów wpłat noszą numery faktur których dotyczą. Większość zaś nosi adnotacje „za kolejne”.

Dowody wpłat noszące adnotacje „za kolejne” nie identyfikują w sposób wystarczający transakcji których dotyczą. Nie sposób powiązać ich z konkretnymi fakturami.

Dodatkowo podkreślić należy, że kwoty wpłacone przez pozwane zostały zaliczone przez powoda na poczet najdawniej wymagalnych świadczeń. Jak wynika z materiału dowodowego zadłużenie Apteki (...) z siedzibą w Ł. wobec powoda na dzień 31 grudnia 2014 roku wynosiło 40.447,02 złote.

Możliwość zaliczenia przez powoda wpłaconych kwot na najstarsze wymagalne zobowiązania wynika wprost z treści § 2 pkt. 2 umowy z dnia 17 grudnia 2013 roku oraz z treści art. 451 k.c.

Kwota wskazana w oświadczeniu o uznaniu długu jest też kwotą wyższą niż określona w pozwie. Świadczy to o fakcie, że część wpłat dokonanych przez pozwane została przez powoda uwzględniona w wyliczeniach.

Stanowisko strony pozwanej, że uregulowała ona należności wobec powoda objęte pozwem w świetle oświadczenia o uznaniu długu jest całkowicie nieprzekonywujące. Jeszcze raz należy, podkreślić że pozwani nie zaprzeczyli skutecznie prawdziwości przedmiotowego dokumentu.

Od pozwanych jako profesjonalistów (art. 355 § 2 k.c.) należy wymagać, aby w sposób jasny i przejrzysty dokumentowali rozliczenia przedsiębiorstwa oraz znali treść oświadczeń które składają oraz konsekwencje z nich wynikające.

Odpowiedzialność pozwanego P. W. wynika z treści 32 i 33 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku prawo wekslowe (Dz. U. z 1936 roku, nr 37, poz. 282).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie na podstawie art. 485 § 2 k.p.c. w zw. z art. 496 k.p.c. w zw. z art. 103 i 104 i 9 i 32, 33 i 38 i 48 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku prawo wekslowe (Dz. U. z 1936 roku, nr 37, poz. 282), orzeczono jak w sentencji wyroku.

Sąd uwzględnił powództwo w całości zgodnie z żądaniem pozwu, w konsekwencji należy przyjąć, iż powód wygrał proces w całości. Powód był reprezentowany przez radcę prawnego, który wnosił w terminie wskazanym w treści art. 109 § 1 k.p.c., bo w pozwie, o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego od pozwanych na rzecz powoda. Na sumę kosztów procesu składały się: opłata od pozwu i pełnomocnictwa oraz stawka minimalna kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 złotych ustalona na podstawie § 2 w związku z § 3 Rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych / Dz. U. z 2015 r. poz. 1804/. Z uwagi na skuteczne wniesienie przez pozwanych zarzutów od nakazu zapłaty z dnia 2 grudnia 2016 roku, oraz treść § 3 przywołanego Rozporządzenia należało dodatkowo zasądzić od pozwanych na rzecz powoda kwotę 1.200 złotych.